

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 73 0 К 000487 10 Квлз
Бања Лука, 05.5.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, др Вељко Икановић, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђеног Б. С., због продуженог кривичног дјела шумске крађе из члана 430. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката Ж. Ш. из Б. Л., против правоснажне пресуде Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 000487 07 К од 01.7.2009. године и пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 К 000487 09 Кж од 25.02.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.5.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 К 000487 09 Кж од 25.02.2010. године потврђена је пресуда Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 000487 07 К од 01.7.2009. године, којом је осуђени Б. С. оглашен кривим због продуженог кривичног дјела шумске крађе из члана 430. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело му је изречена условна осуда којом су му утврђене казне затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и новчана казна у износу од 500,00 (петстотина) КМ и одређено вријеме провјеравања у трајању од 2 (двје) године. Оштећена ШГ Ч., К. је са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу, а осуђени је обавезан да плати трошкове кривичног износа у износу од 45,00 КМ и паушал у износу од 150,00 КМ.

Против цитираних пресуда бранилац осуђеног, адвокат Ж. Ш. из Б. Л. је поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона, повреде одредаба Кривичног закона из члана 303. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст („Службени гласник РС“, број

100/09 – у даљем тексту: ЗКП-Пречишћени текст), и повреде права на правичан поступак из члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европске конвенције), с приједлогом да се уважавањем Захтјева преиначе побијане пресуде и изрекне ослобађајућа пресуда, односно да суд поступи у складу са одредбом члана 355. ЗКП-а. У Захтјеву је такође садржан и приједлог да се одреди одгађање извршења правоснажне пресуде.

У одговору на Захтјев републички тужилац је предложила да се захтјев за заштиту законитости одбије као неоснован, уз образложење да се разлози изнесени у Захтјеву односе на правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања које је претходило доношењу правоснажне пресуде, а не на законске разлоге због којих се Захтјев може уложити.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредбе члана 353. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст, при испитивању побијаних пресуда ограничио само на повреде закона на које се позвао подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 349. став 1. ЗКП-Пречишћени текст врло рестриктивно одређује разлоге по основу којих је могуће користити овај ванредни правни лијек, прописујући да се исти може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП-Пречишћени текст (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако против пресуде није изјављена жалба, као редовни правни лијек, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби на првостепену пресуду (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Повреду Кривичног закона Захтјев заснива на тврдњи да изрека пресуде не садржи намјеру прибављања имовинске користи, као битан елемент кривичног дјела шумске крађе на које се односи осуда по побијаним правоснажним пресудама, сугеришући на тај начин да дјело које је предмет осуде, због одсуства овог битног елемента дјела у чињеничном опису изреке, не представља кривично дјело. Супротно таквој тврдњи, по оцјени овог суда, чињенични опис изреке побијане пресуде конципиран на начин што радњу извршења одређује као бесправну сјечу и присвајање стабала, у себи садржи намјеру прибављања противправне имовинске користи која је изражена кроз употребљени глагол „присвајање“, а који без сумње манифестује чињеницу да је присвајањем намјера прибављања противправне имовинске користи и остварена.

Неосновано се захтјевом тврди да је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења за кривично дјело шумске крађе описано под тачком 2. изреке првостепене пресуде, а које дјело улази у конструкцију продуженог кривичног дјела шумске крађе из члана 430. став 2. КЗ РС.

Ово из разлога што је то дјело извршено 01.10.2003. године, дакле у вријеме важења КЗ РС, који је ступио на правну снагу 01.06.2003. године, па се при правној квалификацији дјела не може примјенити Кривични законик РС, како се то Захтјевом погрешно сугерише. Примјеном КЗ РС на тај случај, радње осуђеног манифестују обиљежје кривичног дјела шумске крађе прописаног у члану 430. став 1. тог закона, за које дјело, с обзиром на прописану казну и вријеме извршење дјела, апсолутна застарјелост кривичног гоњења наступа 01.10.2013. године.

Надаље, нема основа ни за тврдњу Захтјева, да је осуђени при извршењу дјела поступао у стварној заблуди (погрешно држећи да сјечу стабала критичног догађаја, врши у својој шуми), указујући на тај начин на повреду Кривичног закона учињену на штету осуђеног, која се манифестује у постојању околности која искључује његову кривичну одговорност.

Наиме, из разлога у образложењу Захтјева произлази да се изнесеним приговорима првенствено доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде, а слиједом тога се на темељу ових недостатака правоснажне пресуде изводи закључак садржан у тврдњи о погрешној примјени Кривичног закона у виду постојања стварне заблуде код осуђеног приликом извршења дјела, што га ослобађа кривичне одговорности. Међутим, повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 349. ЗКП-Пречишћени текст, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Могућност побијања правоснажне пресуде, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, овим ванредним правним средством није прописана, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Како се у конкретном случају поднесеним захтјевом суштински оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а што не може бити основ за овај ванредни правни лијек, а потом на недостацима чињеничне основе пресуде, чије постојање се Захтјевом апострофира, заснива тврдња о погрешној примјени Кривичног закона због неприхватања стварне заблуде код осуђеног при извршењу дјела, као околности која искључује кривичну одговорност, то се не може прихватити као основан приговор Захтјева који сугерише да је побијаним пресудама повријеђен Кривични закон на штету осуђеног.

Тврдњу о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка која се манифестује у повреди права на одбрану, подносилац захтјева заснива на приговору о нарушеној процесној равноправности странака у сегменту оцјене проведених доказа. При томе се развија теза о селективном приступу у оцјени

доказа на начин да се фаворизују докази оптужбе у односу на доказе одбране, који, према становишту захтјева, нису цјењени.

Неоснованост оваквих тврдњи произилази из образложења побијане првостепене пресуде, које у својим разлозима садржаним на страни 3. пасус 5. и страни 4. пасус 2. пресуде даје садржајну оцјену доказа одбране, а потом доводећи их у корелацију са другим изведеним доказима изводи закључке о одлучним чињеницама с аспекта постојања кривичног дјела и кривице осуђеног. Дакле, чињенично стање на коме се заснива правоснажна пресуда је резултат оцјене проведених доказа на главном претресу, која је извршена према правилима предвиђеним чланом 295. став 2. ЗКП-Пречишћени текст, па нема основа ни за тврдњу Захтјева о повреди права на правично суђење из члана 6. Европске конвенције у облику очигледно произвољно утврђеног чињеничног стања. Приговори којима се доводи у питање валидност датог образложења за чињенице од одлучног значаја спадају у приговоре чињеничног карактера, којим се у суштини оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, па се на њима не може темељити повреда права на одбрану као облик битне повреде одредаба кривичног поступка.

Овај облик битне повреде не може се заснивати ни на неутемељеној тврдњи Захтјева, да је суд приликом саслушања свједока оптужбе на главном претресу, сугестивним питањима свједока наводио на одговор.

Из наведених разлога овај суд је у смислу одредбе члана 354. ЗКП-Пречишћени текст, одлучио као у изреци ове пресуде, те је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић